

Otázek je hodně, dost pravděpodobně nezvládneme probrat všechny – ale posílám raději více, ať hosty nezaskočím.

Kde se berou hodnoty?

- Dává nám je výchova, rodina, komunita, víra? Nebo si je utváříme my sami?
- Jak moc jsou moje hodnoty vlastně moje – není to jen něco, co jsem jen bez myšlenek převzala během učení, vyrůstání?
- Vznikají ještě nové hodnoty, nebo se jen „recyklují“ ty, co už máme?
- Jaké hodnoty bychom měli předávat dětem? Shodnou se na tom lidé (např. nikdo přece nechce, aby jejich děti byly zlé a ubližovaly ostatním)?
- Existuje vůbec něco jako univerzální hodnoty?
- Mění se hodnoty v čase?
- Když se podívám například na desatero, část z těch hodnot mi přijde v podstatě jako základní morální hodnoty – dá se říct, že českou společnost utvářejí křesťanské hodnoty?
- Máme hodnoty jenom jako sami jednotliví lidé a přidáváme je do celku (rodiny, komunity), nebo se dá říct, že mohou být i rodinné hodnoty, komunitní hodnoty, národní hodnoty – tedy že i skupiny lidí mají nějaké hodnoty, které jsou výš než jedinec?

K čemu nám slouží hodnoty – zaměřeno na vztahy

- Dá se říct, že hodnoty formují všechno naše jednání? Naše cíle, životní dráhu, vztahy...
- Vzhledem k tématu debaty (Kostel, volba, postel), které je vlastně zaměřené na vztahy – jak tedy hodnoty formují naše vztahy? Vyhledáváme automaticky lidi, kteří mají stejné hodnoty?
- Dávají nám hodnoty pocit sounáležitosti s ostatními (partnerství, rodina, sousedství, národ)?
- Nesvazují naopak někdy hodnoty naše vztahy a intimitu? Nekomplikují je? (např. v tématech jako potraty, sex před svatbou ne – ale po svatbě už ano...)
- Proč se vůbec některé hodnoty dotýkají i naší intimity, když je to individuální a do velké míry soukromá věc?
- Myslí hodnoty na všechny, nebo na někoho zapomínají (např. ženy v církvi)?
- Mládež versus (a je to opravdu versus?) rodiče – jak se hodnoty projevují v jejich vztazích? Musí se mladí naučit hodnotám dospělých, abychom zachovali naši společnost, nebo je v pořádku, že se hodnoty proměňují?

Střet hodnot

- Proč jsme naštvaní, frustrovaní atd., když nás někdo konfrontuje s jinými hodnotami?
- Proč je pro nás někdy složité projevovat sami sebe, když cítíme, že stojíme před někým, kdo má jiné hodnoty? (např. coming out; sdělení rodině, že nechci mít děti; říct, že chci jít na potrat)
- Někdy zaznívají pojmy jako „tradiční hodnoty“ či „moderní hodnoty“ a staví se do střetu – ale existuje vůbec něco takového?
- Proč máme potřebu chodit na demonstrace – a dávat tím najevo jakýsi otevřený střet hodnot? Proč někdy máme potřebu svoje hodnoty „křičet“ do světa?
- Dá se říct, že vlastně pořád máme potřebu dělat si za každou cenu na všechno názor?
- Co když se chceme střetu vyhnout – nepatříme ani k jednomu, ani k druhému táboru, ale pořád nás někdo nutí si vybrat? Nebo co když k nějakému táboru patříme, ale nechceme tím automaticky útočit na ten druhý?